

Након инаугурације америчког председника сведоци смо неке врсте опчињености администрацијом државе поменутог председника. Нема спора, харизматична личност. Што би рекао наш народ, „на правом месту, у право време“. Да разна извињења нису својствена само српским властодршцима већ и много моћнијима било је изненађење за све, поготово што такви поступци представљају добар реторички заокрет у односу на сад већ бившу и легендарну администрацију Буша Јуниора.

Наравно, још је рано говорити о већем политичком заокрету. За сада постоји само овај „много се извињавамо“ заокрет у спољњој политици. А шта се друго и могло очекивати од председника који је дошао на таласу кризе капиталистичког друштва за који су многи његови претходници тврдили да је савршено.

Екстремни капитализам, или како су га макар звали сироти неамериканци „систем без милости“, би можда и раније доживео озбиљну критику која би се „макар некако“ манифестовала у таквом друштву, да му нису додате неке битне компоненте. Згодно беше додати људска права, па их још проширити некаквим „само Америци својственим“ осећајем за правду који обавезно подразумева и жртву и целата, који мора бити сатанизован и од већине презрен. То све и „још нешто“ чини толико нам познат појам „амерички начин живота“. Е, баш одбрана таквог начина живота, ма шта он заправо био, се испоставило, чини се, као императив новој америчкој администрацији. И сам избор Џозефа Бајдена за потпредседника иде у прилог тој чињеници да им је одбрана њиховог начина живота приоритет па се поменути складно уклапа у ту слику. Сенатор из Делавера у својој земљи слови за поштеног и карактерног политичара. Могло би „оно још нешто“ што карактерише „амерички начин живота“ бити управо то „непоколебљив и карактеран народни заступник“ за каквог слови Џозеф Бајден.

Наравно да из угла неамериканца слика о потпредседнику Бајдену губи донекле и на значају, а понегде, као што је то случај са нашом земљом, и на лепоти. Чињеница је да потпредседник и не иде у посете оним земљама које представљају иоле озбиљне факторе на светској сцени, већ може самостално да посећује мање утицајне земље и решава мање приоритетне проблеме. Са тим у вези је и најављена посета „бурету барута иза европске куће“ односно Балкану. С обзиром да нас западни свет заправо баш тако доживљава и даље смо битни, односно макар смо најбитнији од свих мање битних проблема.

Оно што се поставља као важно је питање: Шта ми можемо очекивати од посете тврдог потпредседника из Делавера који је иначе, узгред буди речено, синоним за одлучност и карактерност у властитој земљи? Да је којим случајем наклоњен „нашој ствари“, било би и оних који би га држали као икону уместо светаца, али на нашу жалост, као и многи, и он је са оне друге стране, па нам остаје да га поштујемо као озбиљног неистомишљеника, или противника, или супарника, или непријатеља, како се коме свиђа.

Ипак бих рекао да га је потребно посматрати као потпредседника светске силе која није што је била, али која не одступа од своје спољње политике, осим у случају када то одступање прижељкује властити народ, што са Балканом није случај. Потребно је дакле поступати у *складу са неспоразумом* који постоји међу нашим земљама.

Упада у очи чињеница да је Бајден заправо дошао у турнеју по егзотичним пределима западног Балкана. Време које је одвојио за обилазак неколико дестинација заправо говори или о односу према проблему или о непоштовању оних са којима се разговара.

Није мали број оних који, као ја, мисле да потпредседник заправо има став да нити више има нерешив проблем, нити има поштовања за њима небитне и ни по чему утицајне дестинације (извините али морам употребити овај израз), јер поједини локални фактори заправо умишљају да су држава, па им је долазак потпредседника пријатељске им силе дође више као привиђење светаца. Шта рећи за ту врсту малоумности и малограђанштине свеprisутну на поменути дестинацијама из тифтера Јозефа Бајдена, а од које није имуна ни наша земља. Може бити врло незгодно што је и сам „амерички начин живота“ једна форма малограђанштине која је чак и симпатична њиховим властодршцима па би дотичном монологу и рецитацију коју припремају наше комшије дошао као подстрек на исправном нам путу, како ће се то вероватно оценити.

Сва срећа што је „криза“ и што то заправо није само финансијска криза већ и криза морала западног света, па и система, која је све довела у питање. То што је све дошло у питање и у фазу да се преиспита и размисли наши би властодршци и трибуни морали да имају на уму када разговарају о болним темама као што је Косово и Метохија. Најгоре што би се могло десити приликом посете, једнако председнику харизматичног потпредседника, је да се неко наш нађе паметан па процени да ће линијом мањег отпора доћи до резултата.

Представници великих сила никад не реагују на накнадну поданичку памет. Они то

У складу са неспоразумом

Пише: Ненад Јевремовић
понедељак, 18 мај 2009 17:29

сматрају као одраз властите убедљивости. У ствари, велики уопште не разговарају са малима осим, наравно, ако тај мали има заштитника, па се онда прво њему обрате. У нашем случају, мајци. Све указује на то да се мајка већ питала, остајемо ми.

Два су фактора који опредељују да ће Џозеф Бајден, уз поменути монолог и рецитацију, код комшија наступити помирљивим тоном. Први је тај што је врло вероватно да „ресетовање“ односа са Русијом неће проћи на начин да се гура прст у око још једном. Грузија је ипак била авантура достојна улагивању патриотски опредељеном властитом становништву. Други је наравно криза, која нам говори да некада неприкосновена сила више нема баш такав капацитет да може производити нестабилност, што је до сада, по оцени америчким утицајима неподложних земаља, била одлика њене политике.

Сва је шанса да ће се ова посета завршити на начин што би се рекло „или ја неког, или нико никог“. Нисам сигуран да наши актуелни властодршци имају представу о томе када је шанса да се „штагод оштрије рекне“. Уместо да размисле о достојанству своје земље и покушају да макар копирају Бајдена, јер је сада шанса да се ствари изнесу на чистину, наши, бојим се, неће рећи ништа и биће срећни што он није повисио тон. То ће се у медијима вероватно представити као одраз великог пријатељства уз „мали проблем Косово“.

Џозефу Бајдену сигурно не сме бити пријатно у разговору са нашим, већ „у складу са неспоразумом“ треба наступити агресивно. Стара пословица каже „да би те други поштовали мораш прво сам себе да поштујеш“.